

כפיצויים על האדמות שהפקיעו מאי-תנו.

„כמה מבתיה של כרמיאל נבנו על אדמותינו. שם, באדמות שלנו, יש חצי מיליון מטרים מעוקבים של שיש טוב. כך גילינו בסקרים שלנו. למה לא יכלו לתכנן את כרמיאל קצת אחרת ול-השאיר לנו את אדמותינו? אני לא מבין.“

„אבל היה לנו מזל גדול. במקום השיש שהלך לאיבוד, גילינו ארבע מחצבות עשירות.“

גם במישרו, במפעל לעיבוד שיש וגרניט, בקצה איזור-התעשייה של כרמיאל, כשהוא לבוש בחולצה לבנה ובמכנסיים כהים, מקפיד בולוס להציג את עצמו כאיש-ההר, מין שילוב ססגוני של איכר וחוצבי-אבן. כפות ידיו כבדות. בחיבה רבה הוא מלטף את גושי השיש המעובדים והגולמיים. מספר על טיולים לחוף-לארץ, שהפכו למסעות חיפוש שיש.

„אני סומך רק על עצמי“, אומר בולוס בולוס. „איש אינו מבין, כמוני, מהו שיש טוב.“

„דוגמה: לפעמים אנחנו מעסיקים גיאולוג העוזר לנו בחיפושים. פעם קרה שהגיאולוג אמר: במקום הזה השיש לא טוב. צריך לפוצץ את הר מחצבה. במיקרה עמדת בקירבת אחד החוצבים. הוא חצב ואני האזנתי. הצליל הזה של השיש, המוכר כליכך, נשמע באוזניי כמו מנגינה נעימה של שיש טוב, בריא.“

„להפסיק את ההכנות לפיצוץ! — צעקתי. להמשיך בחציבה!“

„מהמחצבה הוו הוצאנו את השיש הטוב ביותר.“

מנהלי עבודה יהודים

בניגוד גמור לאחיו, מציג איב ראהים בולוס, הממונה על המיסחר והשיווק, חזות של גביר, נוסף עושר

בעושרו, שמח להצטלם בחברת האביר הצרפתי. „תמיד היינו עשירים“, הוא אומר. „גם כשגרנו בכפר. אבל שם היה לנו בית גדול יותר, מוקף בשיטח-אדמה רחבים.“ הוא נהנה להציג חזות של גביר נוסף עושר.

הבית וממנו, כאילו היו חלק מתפאורה מתוכננת היטב. בולוס, שהקפיד לשמור על שתקנות מוחלטת בענייני פרי-ליטיקה, נפתח לרווחה כשהגושא הוא העושר הרב של מיספחתו.

„תמיד היינו עשירים. גם בכפר היה לנו בית גדול. אפילו יותר מהבית הזה. גם אז וגם עכשיו יש יהודים שמקנאים בי ומעירים הערות פוגעות, אבל אני משתדל שלא לשים לב. זה הרי חלק מהחיים כאן, בארץ.“

רמו מובהק לעובדת השתייכותם של האחים בולוס לשיכבת הגבירים הרעיוניים אפשר למצוא במפעל, בכרמיאל, ובמחצבות. „הפועלים הפשוטים, שעוסקים בחציבה, הם ערבים. מנהלי העבודה, הטכנאים והמהנדסים הם יהודים“, אומר בולוס בולוס, ומייד מנסה לטשטש את דבריו.

שרה לייבוביץ

במתח הבית ניצב אביר עוטה שריון. מתנה שקיבל איבראהים מידידים בצרפת. האביר, מרשים מאוד, כמו מכריז: „כאן גר איש עשיר“. איבראהים, הגאה

בולוס בריכת השחיה הממוקמת בתווך, בין ביתו של איבראהים לביתו של בולוס, משמשת גם כמירפסת חזיתית. היא מוקפת בעמודי שיש ואבן. למטה משמאל: בולוס בולוס בפתח המיפעל.

שיש מהערבים. עכשיו מתחיל הגרניט לחרור לשוק. הוא חזק יותר מהשיש וגם יקר יותר. מחירו של לוח שיש גולמי נע בין 12 ל-45 דולר למטר מרובע, לוח גרניט: בין 35 ל-120 דולר למטר.“

זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים נטש בולוס את כפרו, בעינה, ועבר להתגורר בעכו. כעבור שמונה שנים הלך איבראהים בעיקבותיו.

לפני שש שנים בנו את ביתם החדש, בשכונת הווילות של עכו, המשקיפה אל הים. רוב תושבי השכונה הם יהודים. חמש מיספחות ערביות גרות שם. בנייהן, מלבד הבולוסים, גם מיספחתו של אבו-כריסטו, בעליה של מיסערת-דגים גדולה בעכו. ביתם של הבולוסים מפואר. שני

ושבעות-רצון עצמית. האח הבכור הוא שפיתח את המחצבות. כשנפטר, ב-1957, עבר הניהול לידי איבראהים ובולוס. בתחילה היו להם שותפים יהודים. ב-1968 קנו את חלקם של השותפים במחצבות והר-חיבו את המיפעל. היום יש להם ארבע מחצבות בגליל, מפעל גדול לעיבוד וניסור שיש וגרניט בכרמיאל, מחסן בפתח-תיקוה, ואלמות תצוגה בכל רחבי-הארץ, חברת-בניה המשותפת להם וליובל-גד — בולוס-גד שמה — ועיסקי יבוא ויצוא של שיש.

„בארצות-הברית אוהבים את השיש הישראלי“, אומר איבראהים בולוס. „גם הערבים העשירים מרמאללה ושכם אוהבים לצפות שטחים רבים בבתיהם בשיש. היהודים צורכים הרבה פחות